

Precies 5½ jaar geleden leefde Luna nog. Dagen die ik nooit meer zal vergeten. Dagen die nog steeds zó pijnlijk zijn om aan terug te denken. Luna, ze was gezond, maar toch is ze dood.

5½ jaar later zien we elkaar weer voor het eerst, bij het tuchtcollege.

U geeft allemaal aan dat u heeft gehandeld zoals u van een redelijk bekwaam beroepsbeoefenaar mag verwachten, zoals ik van een arts mag verwachten. Hierin staan onze meningen lijnrecht tegenover elkaar en ik zal u uitleggen waarom.

Ik verwacht namelijk van een arts, dat ik hem kan vertrouwen. Dat hij alles zal doen ten goede van mijn gezondheid.

Ik verwacht van een arts dat hij me inlicht als hij een afwijking vindt of een aandoening ontdekt.

Ik verwacht van een arts dat hij bij enige vorm van twijfel nader onderzoek verricht.

Ik verwacht van een arts dat hij er voor me is als ik het zwaar heb. Dat hij naast mijn bed komt zitten na een routine operatie die totaal uit de hand gelopen is. Al is het maar voor even.

Ik verwacht van een arts dat hij mij vraagt of hij iets voor mij kan betekenen, hoe hij mij kan helpen.

Ik verwacht van een arts dat hij eerlijk is in het verstrekken van informatie. Dat hij zijn fouten toegeeft en dat hij me ten alle tijden de waarheid vertelt.

Maar bovenal verwacht ik van een arts dat ik hem kan vertrouwen met mijn leven en die van mijn dochter.

In al het bovenstaande heeft u in mijn ogen keihard gefaald.

U heeft mij niet ingelicht over afwijkingen in de placenta tijdens de zwangerschap. Dit bericht kwam pas toen Luna al geboren was, in de vorm van een brief.

U heeft te vaak aannames gedaan, zonder ook maar iets uit te sluiten. Zonder zeker te weten of uw aanname terecht is. Eén simpele echo...

U heeft mij letterlijk de rug toegekeerd, een paar uur na die vreselijke keizersnede. U bent die dag nooit meer naar mij toegekomen.

U vertelt eerst aan ons dat u waarschijnlijk de navelstreng hebt doorgesneden tijdens de keizersnede. Maar een paar dagen later schrijft u ons dat dit absoluut niet is gebeurd, dat hij is doorgescheurd. Het bewijsmateriaal gooit u weg.

U schrijft ons in diezelfde brief dat u niks verkeerd heeft gedaan, maar bijna 3 jaar later geeft u toe dat er in ieder geval 1 fout is gemaakt waarvoor u verantwoordelijk bent.

Tevens schrijft u dat u niet kunt snappen waarom het zo slecht gaat met Luna. Terwijl het bloedverlies zo'n 12 uur voor de geboorte al is gestart, vlak na het doorprikken van de vliezen.

Informatie die ik zélf uit het medisch dossier heb moeten halen.

Nu mag ú mij vertellen hoe ik u nog kan vertrouwen. Hoe kan ik met u om de tafel gaan zitten en erin geloven dat u eerlijk tegen mij zult zijn? Dat u het beste met mij voor heeft?

U heeft zelf tegen mij gezegd dat u goed voor mij zou zorgen. Ik kan u zeggen, als BIG geregistreerd verpleegkundige: Wij hebben een totaal verschillende betekenis van het woord goed.

Door uw 'goede' zorg, ben ik na 5½ jaar nog steeds depressief. Dat is een lange tijd kan ik u vertellen. Na 5½ jaar heb ik nog steeds symptomen van PTSS. Vertrouwen hebben in de wereld, de maatschappij en de mensen is heel moeilijk na zo'n traumatische ervaring.

Na al die tijd heb ik nog steeds niet de kans gekregen om te rouwen om de dood van mijn dochter. Al die jaren ben ik bezig geweest met het zoeken naar antwoorden, de waarheid. En ik ben kapot.

En dan heb ik het nog niet over alle lichamelijke klachten en miskramen gehad. U weet net zo goed als ik dat stress niet goed is voor je gezondheid. De afgelopen 5½ jaar ben ik geen dag zonder stress geweest.

Nu wil ik u de vraag stellen: Vindt u nog steeds dat ú heeft gehandeld zoals ik van een gemiddeld beroepsbeoefenaar mag verwachten?

Want als dit zo is, is er in mijn ogen écht iets vreselijk mis met de kwaliteit én veiligheid van de gezondheidszorg in Nederland.